

imidlertid tilstaae, at for mig er det tvivlsomt om der virkelig deri ligger noget Bøvløsende. Det er jo nemlig ikke Kassebeholdningens Størrelse og forsigtighedsen og alene, der kommer til Betragtning, men der er jo mange andre Momenter, som der ved ogsaa komme i Betragtning. I det løbende Finantsaar har jo Kassebeholdningen været ikke lidet stor, end den antages at ville blive i det næste Finantsaar, men ikke desto mindre have jo Banseftagighederne ved at foretage Omsættingerne af Aktiverne naar da ikke Omsættingerne skulde ske til ruinerende Priser, Noget, som det åbenbart er Finantsministerens Pligt at undgaae. Men været saa store, at hvis jeg ikke tager meget Feil — skulde jeg heri sige, maa jeg bede den høitærede Finantsminister at rette mig — Finantsministeren i det løbende Finantsaar har seet sig nødsaget til at træffe Dispositioner, hvis Lovlighed jeg anseer for tvivlsom, hvis Lovlighed og Hensigtsmæssighed nødvendig maae være Gjenstand for nærmere Underøvelse fra Statsrevisionens Side. Tager jeg ikke fejl, saa har Tilværelsen af den større Kassebeholdning i dette Finantsaar — jeg glemmer ikke, at den har været Spørgsmaal om Creditbevismenes Indløsning, men derpaa har man jo været forberedt — ikke forhindre at Finantsministeren i Slutningen af det nye udløbne Aar (1868) har optaget et Laan hos et offentligt Pengeinstitut uden dertil at have haft noget særlig Bemyndigelse. Jeg har vistnok al Grund til at troe, at dette Laan, der ikke har været saa ubetydeligt, senere er tilbagebetalt. Men jeg har Grund til at troe, at Finantsministeren igjen har anseet det rigtig at indblæse sig med et andet Pengeinstitut for at skaffe sig disponible Midler under en Form, der vel kan kaldes forfald paa de Obligationer, hvis Salg paataales, men endnu ikke er værfat, men som dog ligefuldt er og bliver et Laan, der er blevet optaget med Hensyn til Befridelsen af Aarets sædvanlige løbende Udgifter. Se, saavidt ere vi altsaa komne i det løbende Finantsaar. Der som disse Foranstaltninger — som jeg har al Tilbøielighed til at troe — ved nærmere Underøvelse vil se sig at have været hensigtsmæssige, skjøndt jeg vistnok har

tvivl, om en saadan vedvarende Forfættelses Modtagelse uden særlig Hjemmel og for sig er lovlig — der som dette er blevet nødvendigt i indværende Finantsaar med den større Kassebeholdning, forekommer det mig, at der adentligt ikke kan siges at være noget Bøvløsende ved den mindre Kassebeholdning, som er næst lat vilde være tilstede for det følgende Finantsaar. Det vilter sig her bestændig om hvilke Forbringer der stilles til Finantsministeren med Hensyn til rede Midlens Tilværelse bringelse gjennem Afhændelse og Omsættning af de forskellige Papirer, som staae i Kassebeholdningen. Som sagt, jeg havde ikke haft istinde idag igjen at komme tilbage til dette Punkt, der som jeg ikke havde seet Antydning om en yderligere fremstyndt Bevægelse i samme Retning, som allerede saa stærkt har fundet Sted med Hensyn til Omsætningen af 4 pCt. rentebærende Papirer til disse værdifulde Jernbanepapirer, som i alt Fald indtil Videre ikkun give 1 1/2 pCt. eller i det Høieste 2 pCt. Det er en Omsætning, som naar den skal forceres, ikke kan andet end have en meget forstyrrende Indflydelse paa den hele finansielle Stilling, og jeg kan ikke negte, at vægten den høitærede Finantsminister har meddeelt forskellige Bemærkninger til Oplysning om, hvorfor han troede at kunne gaae det næste Aar imøde, vægten han opgav den overordentlige Skat, forekommer det mig, at Meget af, hvad han sagde til Forklaring i denne Retning, ikke var andet, end hvad vi alle vidste for os. Maanedes siden, men paa den anden Side forklarede den høitærede Finantsminister ikke det, hvorpaa det fornemmelig kom an, nemlig hvorledes han har funnet fravalde den Opfattelse, som han i det andet Thing gjorde gjældende ved 1ste Behandling af den overordentlige Skat, nemlig, at der var en naturlig Forbindelse mellem de store Jernbanegifter og den overordentlige Skattelov, idet man, som han dengang selv sagde, maatte anerkjende Nødtigheden af den Anskuelse, der var udtalt af et Medlem i det andet Thing, nemlig, at man enten maatte være beredt paa at skaffe Statskassen større Indtægter gjennem en overordentlig Skat, eller ogsaa at standse noget med Jernbanearbejderne, med andre Ord, det Hovedpunkt, som den